

Úkolem této práce bylo analyzovat, popsat a interpretovat cento, pozdněantickou formu "citátové poezie", pomocí takové metody, která by byla schopna vzít v potaz jeho zvláštní charakter. K tomuto účelu jsme se inspirovali analytickými přístupy k textu, které byly navrženy na sklonku 20. století s cílem uchopit různé fenomény závislosti a sekundarity v literatuře, a které vycházejí z teorie intertextuality.

Úvodní Teoretická část, nazvaná "Hledání metody popisu", ve své první kapitole shrnuje vývoj proměnlivých názorů na centony a dělí je do tří období. První z nich, od pozdní antiky po baroko, se vymezuje tím, že cento patřilo k produktivním formám v dobové literární tvorbě, byť někdy na jejím okraji. Hodnocení centonu se je v souladu s tím převážně kladné (Ausonius, Isidor ze Sevilly, humanistické příručky, Caramuel z Lobkovic), zdůrazňuje se zejména jejich hravá a reinterpretační, případně parodická stránka. Nečetné kritiky (Tertullianus, Hieronymus, Decretum Gelasianum) vycházejí z ortodoxních křesťanských pozic a kritizují spíše nevhodnost spojení biblického obsahu s "pohanskou" slovní formou než princip centonu jako takový.

V dalším období, které začíná v druhé polovině 18. století, vychází převažující záporné hodnocení centonové poezie ze změny v pojetí umělecké tvorby, pro niž podle dobových představ zásadní roli hraje originalita. Centony jakožto odvozená, "nepůvodní" forma par excellence se stávají pouhým předmětem filologického bádání, které jich zprvu užívá zejména jako pramenů pro rekonstrukci jejich zdrojových, "originálních" textů. Teprve později, na konci 19. a začátku 20. století, obrátí filologická věda pozornost k centonům samým, výsledkem čehož jsou první podrobnější studie a řada edic, z nichž některé se užívají dodnes (k nim patří i Schenklova edice Cento Probae a menších křesťanských centonů, ze které vychází tato práce).